

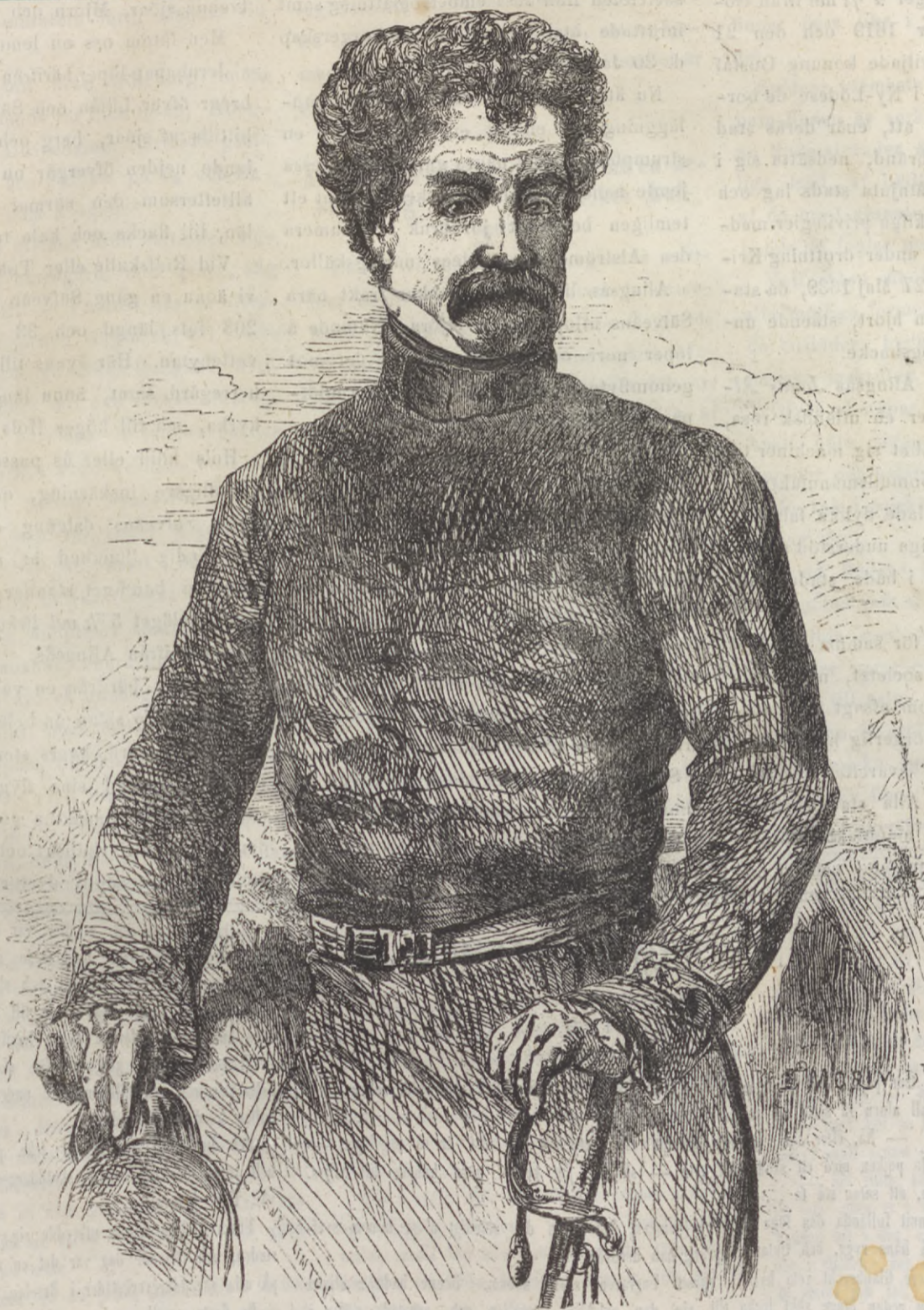
Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERADT NYASTE
SÖNDAGSMAGASIN.

No 2. Utkommer hvarje Söndag. Götheborg den 10 Januari 1858. Pris för år: 6 R:dr 32 sk. B.co. XII årgången

Sir Colin Campbell.

Sir Colin Campbell.

Den brittiska härens i Indien nuvarande öfverbefälhafvare, sir Colin Campbell, är sedan många år tillbaka känd såsom en af Englands mest bepröfvade officerare.

Ättling af en ansedd skottsk familj kom han tidigt i krigstjänst och deltog redan under Wellington i kriget i Spanien samt var äfven med i det verldsbekanta slaget vid Waterloo.

Sir Colin har dessutom skurit lagrar, icke blott på Amerikas och Afrikas jord, utan äfven i Orienten, der han med stor utmärkelse deltog i slaget vid Balaklawa.

Huruledes han helt nyligen i Indien, ef-

ter många hårda strider banat sig väg till sina i Lucknow inneslutna landsmän, har redan i ett föregående nummer blifvit meddeladt.

Jernbanan Göteborg—Wärgårda.

(Forts. o. sl. fr. N:o 4.)

Alingsås, som ligger 4 $\frac{1}{4}$ mil ifrån Göteborg, anlades år 1619 och den 21 Sept. samma år beviljade konung Gustaf Adolf vid ett besök i Ny-Lödese de borgare, som der bott, att, enär deras stad af fienden blifvit afbränd, nedsätta sig i Alingsås och der åtnjuta stads lag och rättigheter, men verkliga privilegier meddelades icke förr än under drottning Kristinas regering den 27 Maj 1639, då staden fick till vapen en hjort, stående under ett träd i en skogsbacke.

År 1685 föddes i Alingsås Jonas Alströmer, hvilken efter en utländsk resa, hvarunder han förskaffat sig maskiner till ylle-, siden- och bomullsmanufaktur, härstädes år 1824 anlade dylika fabriker. Gynnade med offentliga understöd spreda dessa snart välmåga i både staden och omgifvande trakter.

Alströmer bildade för samma ändamål äfven en manufaktur-societet, med hvilken borgerskapet, som afsagt sig stadsprivilegier och all borgerlig handtering, år 1727 förenade sig, hvarefter ock magistraten upphörde. Alla stadens invånare skulle stå under manufakturidirektionens inseeende, en embets- och en po-

liti-rätt skulle införas, men justitie-ärenden afgöras af härads höfdingen i orten.

Fabrikerna uppblomstrade nu en tid; men då mot fribetstidens slut mösspartiet blef rådande, indrogos de läne-understöd, som förut blifvit manufakturerna beviljade, och Konungens Befallningshafvande uppsade d. 17 Mars 1767 manufaktur-societeten från dess embetsbefattning samt inrättade åter magistrat och borgerskap d. 30 Jan. 1768.

Nu återstå af de gamla manufaktur-anläggningarne endast en klädes- och en strumpfabrik samt några garfverier. Dessa jemte handel och handtverkerier samt ett temligen betydligt jordbruk äro numera den Alströmerska stadens näringskällor.

Alingsås ligger i en vacker trakt nära Säfveåns utlopp i sjön Mjörn. Nämda å löper norr om staden, hvilken deremot genomflytes af den s. k. Lillån, som midtpå stadens torg är öfverhvälfd af en stenbro.

Staden är till sin plan ganska regulier och ej ful. Trädgårdar omvexla der som oftast med trähusen. I arkitektoniskt afseende torde här dock knappast finnas något anmärkningsvärdt.

Stadskyrkan, belägen på en skuggrik plats nära torget, uppfördes först år 1651 och blef, med förbiseende af alla en sund arkitekturs fordringar, ombyggd 1793.

Staden är på norra sidan omgifven af lummiga alleer, en vacker och väl vårdad begravningsplats och en liten nätt brunns-park. Angenäma promenader erbjuda sig

äfven till den närbelägna landtkyrkan och det natursköna herregodset Noblhaga, beläget nära Säfveåns utlopp i Mjörn.

Stationshuset ligger nästan midtför stadens torg och är omgifvet af nätta planteringar och trädgårdsanläggningar; från tornet har man en herrlig utsigt öfver staden och den vackra omgifningen med dess tvenne sjöar, Mjörn och Gerdskan.

Men låtom oss nu lemna Alingsås.

Jernbanan löper härifrån på tvenne stenbroar öfver Lillån och Säfveån; och den hittills af sjöar, berg och kullar omvexlande nejden öfvergår nu så småningom, allteftersom den närmar sig Skaraborgs län, till flacka och kala trakter.

Vid Rolfskulle eller Tokebacka passera vi ännu en gång Säfveån på en träbro af 208 fots längd och 33 fots höjd öfver vattenytan. Här synas till venster Torps herregård samt, ännu längre bort, Lena kyrka, och till höger Hols kyrka.

Hols höjd eller ås passeras genom en betydligare inskärning, och till venster ligga Säfveåns dalgång och flera byar. En sandig ljunghed är nu att passera, hvarefter bantåget stannar vid Lagmansholm, beläget 5 $\frac{3}{4}$ mil ifrån Göteborg och 1 $\frac{1}{3}$ mil ifrån Alingsås.

Man har härifrån en vacker utsigt till den på andra sidan än belägna Lagmansholms herregård, hvars stora gammaldags träbyggnad med sina flyglar och sin af väldiga löfträd omslutna gård företer bilden af ett patriarkaliskt och vörnadsbjudande, ehuru något dystert, bo, som i

EN SKRÄDDAREREVOLUTION.

Berättelse af
MAX RING.

(Forts fr. N:o 4.)

ag tror pojken vill ännu mera reta mig. Fort ut med hvad han sade, eller också skall alnen få sätta din tunga i rörelse!

— Nå, efter som mästarn prompt vill veta det och det är så angeläget, — sade pojken med ett skadeglådigt grin — så vill jag genast göra honom till viljes.

Toby lät helsa och säga herrn, att satan må ta . . .

Men innan lärgossen hunnit fullända den föga artiga helsningen, föll redan det ständigt öfver honom sväfvande Damokles-svärdet ned på hans rygg, och tjutande sprang han derifrån.

Ännu samma dag fick herr Glaubrecht veta hvilket spratt Ungraren spelat honom. Denne hade nemligen gått till en annan mästare, som redan länge sökt locka till sig den skicklige gesällen och arbetade redan i hans verkstad.

Detta var enligt den tidens stränga skräfförfattningar en svår förbrytelse; och mästare Glaubrecht lät ej heller saken hvila, utan påtog sin söndagsrock och begaf sig skyndsamt till polisdirektören, för att anklaga Toby.

Ungraren blef genast tillkallad, och då han på intet vilkor ville återvända, genast insatt i arrest, för att närmare besinna sig.

Toby var emellertid ej utan vänner, och många af hans kamrater samlades i gesällernas herrberge och rådslago om huru man skulle befria Ungraren.

Mellan mästare och gesäller var det alltid gräl och kif. Orolighetsmakarne upphetsade sig nu ännu mera genom starka drycker och tal, och slutligen fattades det beslut, att de skulle begifva sig till polisdirektör Werners hus och der fordra Tobys frigifvande.

Femton gesäller gingo nu för sådant ändamål till poliskammaren och tillkännagävo under mycket skrik och buller hvad de önskade.

Men direktören förstod sig icke på skämt och lät helt lugnt föra de femton skräddargesällerna till deras vän Toby i arresten.

Underrättelsen härom utbredde sig som en löpeld kring staden, och följande dag var det en riktig uppståndelse på alla skräddareverkstäder i Breslau.

De flesta gesällerna kommo ej dit och lemnade arbetet vind för våg. Den, som ville ha en ny rock, fick således nu lugna sig och i dag taga sin gamle vanlige trotjänare.

Man kan tänka sig hvilken jemmer här skulle uppstå, då äfven fruntimmers-skräddarne ej på bestämd tid lemnade ifrån sig ett enda af de många plagg, som blifvit utlofvade. Huru många bedröfvade ansigten såg

hast finner sin ensliga ro störd af lokomotivets och bantågets buller.

Härförbi går landsvägen mellan Venersborg samt Ulricehamn och Jönköping.

Nära bangården öfvegår jernvägen för sista gången Säfveån på en stenbro af 137 fots längd. Härifrån vidtager en leende och vacker natur genom Lagmansholms egor, hvarpå bantåget, efter ytterligare några minuters färd, stannar vid Vårgårda.

Här (6 1/4 mil ifrån Göteborg) möta landsvägar, gående till Lidköping, Alingsås, Borås och Ulricehamn. Närmaste gästgifvaregårdar äro Sköfde, på 1/8, och Eklanda på 5/8 mils afstånd.

På 1/8 mils afstånd ifrån stationen ligger Vårgårda herregård, med qvarn, säg och oljeslageri. — Trakten har nu öfvergått till en enformig slättmark, till större delen utgörande en naken ljunghed, hvilken förtär flera mil och väcker ett sorgligt intryck, särdeles vid tanken på den tid, da dessa fält voro beväxta med rika skogar. Till venster synes Sköfde sockens kyrka och till höger Algotstorps, belägen vid Säfveån, samt i bakgrunden en med smärre löfträd beväxt ås.

Vid denna ändpunkt stannar för närvarande jernbanan, ehuru de förberedande arbetena äro så undanförda, att banan samolikt med nästa sommar kommer att öppnas till det öfver 4 mil härifrån och 10 1/2 mil ifrån Göteborg belägna Falköping. — Någon bättre slutpunkt än Vårgårda hade emellertid tills vidare

svårligen kunnat vinnas, då flera vägar här sammanlöpa, på hvilka spannmål och andra effekter skola komma att hitföras, för att sedan på jernvägen transporteras till Göteborg och derifrån ut på den stora världsmarknaden.

Obs. Den i tidningens förra nummer förekommande uppgiften om Floda herregods, att Kristian Tyrann der någon tid skulle ha haft sitt residens, rättas härmed sålunda, att denna sägen i stället är gängse om Näs herregård.

Äreskänkerna från Siam samt en beskrifning öfver detta rikets hufvudstad.

Ehuru vi redan i ett föregående nummer meddelat en berättelse om de siamesiska sändebudens audiens hos Englands drottning, vilja vi likväl denna gång återkalla i minnet hvilka dyrbarheter det var, som drottningen vid nämnde tillfälle af dem fick emottaga och af hvilka en del å nästa sida finnes aftecknad.

I främsta rummet bemärktes en med ädelstenar prydd guldkrona, ett halssmycke af rubiner, en med samma slags ädelstenar rikt smyckad gördel, en stjerna af diamanter, en praktsadell med tillhörande ridtyg, en med ädelstenar prydd, mycket sällsynt mussla och en mängd guld- och silfverkärl; samt vidare åtskilliga rikt broderade solskärmar, agat-pjeser och flera andra, i förhållande till de förstnämnde, mera sällsynta än dyrbara saker.

Då det torde interessera att äfven få några upplysningar om den ort, hvarifrån nyssnämnde äreskänker förskrifva sig, meddela vi här, efter tyska tidskriften "Deutsche Familien Blätter", en kort beskrifning öfver konungariket Siams hufvudstad, *Bangkok*.

Denna erbjuder ett europeiskt öga en högst märkvärdig anblick, enär den har en så egendomlig karakter, att man ej finner dess like i någon annan världsdal.

Stadens närmaste omgifning invid Meinnam-floden är verkligen underskön. Denna flods stränder äro beväxta med herrliga träd, af hvilka flera bära blommor af de mest glänsande färger samt äro bebodda af foglar med lysande fjädrar.

Vattenytan är betäckt med båt af alla möjliga former äfvensom med flytande bostäder, hvilka äro utsirade med kinesiska inskrifter.

Öfver alleernas och trädgårdarnas löf-hvalf höja sig pyramidformiga tempel, kupoler och palatser, hvilkas brokigt färgade tak i solskenet synas kasta gnistor ikring sig.

Invid flodens båda stränder ser man en dubbel rad af flytande köpmansbodas, uppfyllda med män, kvinnor och barn, och der varor af de mest olika slag utbjudas till salu.

Nästan öfverallt hör man musik ljuda. De kinesiska "gongs" och de milda flöjterna från Laos, blås- och sträng-instrumenter, egendomliga för den inhemska

man icke nu, och huru mångt vackert öga fylldes icke med lärar!

I mästare Glaubrechts hus såg det temligen bedröligt ut; ty af hans sex gesäller hade endast Georg blifvit honom trogen, och äfven denne satt och hängde hufvudet, och hans nål flög ej så lätt som vanligt i hans hand. Han satt alldeles ensam i den öfvergifna verkstaden och sysselsatte sig med tankar, som ej voro synnerligen muntra. Äfven till honom hade en uppmaning utgått, att han skulle infinna sig till en stor rådplägnings i gesällernas herrberge. Han visste att något der var i görningen, och att något gemensamt företag skulle utföras, och befann sig härvid i en ställning, som gjorde honom stort bekymmer.

På den tiden var det gamla skräväsandet i sin fulla blomstring; hvarje handverk hade sina egna bruk och föreskrifter, från hvilka ingen gern kunde afvika, utan att ådraga sig ett allmänt förakt. Det hand, som förenade de olika yrkesbröderna, var långt starkare än i våra dagar. Den enskilde måste rätta sig efter det allmänna, derest han ej ville förlora allt anseende. Lika som mästare visste att bevaka sina egna intressen,

så stodo också gesällerna en för alla och alla för en.

Derföre blef valet nu svårt för den stackars Georg, emedan han stod midt emellan de båda partierna.

Sin mästare hade han att tacka för allt hvad det blifvit af honom, enär denne tagit honom som fader- och moderlös i sitt hus, der uppfostrat honom och alltid behandlat honom med faderlig godhet. Och dessutom kände han för Marie den ömmaste böjelse, hvilken dock ännu icke föreföll honom annorlunda än som den renaste broderskärlek.

Men å andra sidan tillhörde han deremot skräct och och vågade ej undandraga sig sina kamraters fattade beslut, såvida han icke bland dessa ville gälla för en förrädare och blifva behandlad som en ifrån dem utstött person.

Den härigenom uppkommande striden mellan de olika pligterna sysselsatte nu den hederlige Georg, och förgäfves ansträngde han all sin skarpsinnighet för att finna en lämplig medelväg.

Sålunda fördjupad i sina tankar märkte han knappast att den intagande Marie härunder gick igenom verksta-

den. Hon deremot såg genast med kärlekens skarpa blick, att han ej var så glad som vanligt och att det ej stod rätt till med honom.

För att göra sig bemärkt af honom stötte hon till pressjernet, så att detta med ett starkt buller föll omkull. Förskräckt for Georg upp från sin plats och varseblef nu först sin hollna barndomsvän.

— God dag, mamsell Marie! — sade han med darrande röst. — Huru kommer det sig att jag får se er här? Vill ni kanske låna en nål eller en silkesända? skall genast stå till tjänst!

— Sitt stilla, käre Georg, — svarade hon — och låt inte störa er i ert arbete! Det är hyggligt att Georg kommit hit i dag, och inte, såsom de andra, lmnat min far i sticket. Jag är rädd att äfventyret med Toby inte slutas rätt väl.

— Det hade visst varit bättre om mästaren inte brytt sig om detder!

— Det var också min tanke; men hvad som engång skett, kan inte mer ändras.

— Hela den här saken pinar mig på det högsta, och jag har nyss sutit och tänkt efter, huru jag dervid skall

(Fortsättning pag. 44.)

Åreskänker från konungarne af Siam till drottning Victoria.

befolkningen, höras fortfarande om hvarandra.

Staden sträcker sig flera mil utefter Meinams stränder, och dess befolkning uppgår till öfver 200,000 själar. De stora kommunikationsvägarne inom Bangkok äro icke blott gator, utan ännu mera floder och talrika kanaler. En båt är till och med för den allra fattigaste alldeles oundgänglig.

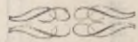
En stor del af bostäderna består af simmande hus; några äro visserligen uppförda af sten och kalk, men träd och bambu äro de vanligaste byggnadsämnen.

Inwånarne äro nästan amfibier, och deras barn tillbringa största delen af sin tid i vattnet.

Gatorna äro med få undantag så trångga, att två personer der ej kunna gå bredvid hvarandra.

Bangkoks tempel äro af oerhörd storlek och prydda med en öfverdrifven, men barbarisk lyx. Ett af dem eger en liggande bild af Buddha, helt och hållet af guld, 136 fot lång, och hvars blotta fot håller sex fots längd.

Europeer kunna svårligen göra sig ett begrepp om den prakt, som herrskar i Siams tempel. Några af dessa räkna fyra till femhundra prester och tusen gossar för tempeltjensten. Ett af Bangkoks tempel har ett pyramidformigt torn af 300 fots höjd, hvilket strålar af guld och de mest glänsande färger.

förhålla mig. Ni är ett förståndigt fruntimmer och jag vet att ni menar lika väl med mig som jag med er.

— Helt säkert, käre Georg! — afbröt Marie här i den hjertligaste ton. — Vi äro ju barndomsvänner, och ni har ofta burit mig på era armar, lekt med mig och aktat mig, så att jag inte fallit; — hvarmed kan jag nu vara er till någon tjänst? Ni vet att jag så oändligt gerna vill det!

— Ni skall ge mig ett godt råd i ett fall, der jag själf inte kan finna råd eller hjälp. Redan i denna dag ha alla gesäller en stor sammankomst i herrberget. Jag är också kallad och vet nu inte huru jag bör göra. Det skall der säkert komma att gå vildt till och förklarar öppen fejd emot mästarne. Jag ville helst vara långt derifrån, men vågar inte hålla mig undan. Nu vill jag följa ert råd, och hvad ni säger att jag bör göra, det skall också ske.

Flickan sågs nu några ögonblick allvarsamt öfverlägga med sig själf och lemnade derunder Georg i en spänd väntan på hvad hon skulle svara. Derester fattade hon trofast hans hand, såg honom in i ögat och smålog på ett sätt, som gaf hans beklämda hjerta mod.

Bidrag till skäggets historia.

Österlänningarne hafva från fordom burit långa skägg. Romrarnne började först 200 år före Kristi födelse raka sig, men ifrån den tiden blef detta mod en skyldighet och man lät skägget växa endast under det man bar sorg.

Frankerna buro sitt skägg i dess fulla längd, för att skilja sig ifrån Romrarnne och under deras konungar nyttjades det temligen kort och man hopknöt det med guldsnören.

Karl den store införde en stor förändring i afseende på skägget; kinderna blefvo nemligen rakade och öfverläppen betäcktes af långa mustacher, hvilka sträckte sig å ömse sidor nedåt hakan och stundom hängde ända ned på bröstet. Kejsarens vanliga ed var denna: "Jag svär detta vid den helige Dionysius och detta skägg, som nefaller på mitt bröst."

De romerska presterna antogo vid samma tid detta mod, till stor förtret för de grekiska presterna, hvilka afskuro hela skägget; och bland de orsaker, som år 858 förmädde patriarken af Konstantinopel att bannlysa påfven Nikolaus, anfördes äfven de romerska presternas långa skägg. Flera conciljer sysselsatte sig med denna vigtiga fråga, hvilken äntligen i elfte århundradet afgjordes genom ett förbud emot skägg.

Sedan presterna sjelfva en gång afskurit detta, upphörde de ej, att äfven hos andra ifrå deremot, och då konungarne

mot början af tolfte århundradet började bortlägga det, måste det försvinna.

Philip af Valois ville återvända till det gamla bruket; men man följde icke hans exempel, och ända till sextonde århundradet blef skägget obarmhertigt afskuret, helst det särdeles mäktiga barberarskrået fann sin fördel deri.

Frans I blef år 1821 vid en eldsvåda sårad i hufvudet och derigenom tvungen att låta afraka sitt ovanligt långa hufvudhår. Med rakadt hufvud och utan skägg fruktade han att likna en munk och lät därför sitt skägg växa samt nyttjade detta mycket kort och spetsigt.

Alla hofmännen skyndade då att följa konungens exempel, och de långa skäggen kommo, presterskapet och domstolarne till trots, åter i gunst. Ett dekret från Sorbonne förklarade dock skägget för en oförsämnd och förmäten prydnad, hvilken var en lärd man ovärdig.

Under Karl IX och Henrik III blef skägget med synerlig förkärlek värdadt; man parfymade det, färgade det, beströdde det med guld- eller silfverstoff, och lade det hvarje afton i en pung, som man kallade "bigotelle."

Emellertid vann kärleken för forntiden äfven flera lärda för skäggets begagnande, och man såg till och med en påfve, Julius II, låta sitt skägg växa, för att äfven deruti efterapa de gamle, såsom man redan förut efterapade dem i skön konst och litteratur.

pande hit och dit. Alla möjliga dialekter från det tyska riket läto höra sig och äfven främmande språk kunde man förnimma.

I ett hörn talade en Berlinare helt vidt och bredt, öfverröstad alla de andra och ville genast börja krakel med hvar och en, som icke var af samma mening som han, ända till dess brodern Münchnaren på sitt grofva sätt med knuten näfve bragte honom till tystnad.

En Schwabare, som ännu icke var fyratio år gammal och således ännu icke hunnit till ett mognadt förstånd, jemrade sig illa öfver att hans bäste vän blifvit inspärrad i arresten.

— Det är en förfärlig historia, — sade han — och jag måste ha min kamrat tillbaka. Han är min mors kusins systerson, och hvad skulle min mors kusin säga, om hon finge höra att hennes Pankraz sute i kurran.

— Broder Schwabare! — tröstade honom en Böhmare. — Din mors kusins systerson skall ej längre få sitta i arresten. Vi vilja befria dem alla och honom ock.

— Gå ni, — sade hon nu till hans stora förvåning — gå helt lugnt till herrberget och tala till era kamrater, så som ert hjerta ingifver er. Jag vet att ni inte kan annat än låta min far vederfåras all rättvisa. Mähända skall Gud lära er de rätta orden, för att lugna de upprörda sinnena. Ett godt ord finner också gerna ett godt gensvar.

Gå ni, och tala utan all menniskofruktan; det är det allra bästa!

— Jag tackar er för ert råd och vill troget följa det! — svarade Wilhelm.

Med en vänlig nick lemnade Marie nu verkstaden, och då timman närmade sig, på hvilken samtliga gesällerna skulle begifva sig till herrberget, för att rådplåga, så dröjde ej heller Wilhelm längre, utan begaf sig på väg dit.

Det stora samlingsrummet förmädde knappast rymma de församlades antal, hvilka här på bänkar och stolar slagit sig ned kring de långa borden. Några hundra unga män, allesamman skraddare, voro här samlade, för att fatta ett beslut rörande deras fängne yrkesbroder.

Det rådde här ett bedöfvande larm, ett förvirradt ro-

Efter Henrik IV försvann skägget åter. Richelieu och Mazarin behöllo endast mustacherna, dem de brukade stryka uppåt.

Under Ludvig XIV blef denna enkla prydnad afskaffad; ty det omåttliga bruket af snus gjorde denna åtgärd till en renlighetens lag. Man såg skägget nu endast hos kalvinisterna och cevennerna dem man stundom kallade "pudelhundarne," för det långa skäggs skull, som deras andlige buro.

Pudret, som man under Ludvig XIV antog, hindrade länge skägget att åter komma i bruk, och endast några filosofer rakade sig icke.

Med revolutionen kommo alla slags skägg att fritt få begagnas, ehuru bruket deraf ändå icke blef allmänt.

Under kejsardömet och restaurationen rakade sig Fransmännen fullständigt, och först 1817 blefvo mustacherna åter synliga. På en teater uppstod då ett förfärligt tumult, emedan en vådevill-författare tilllät sig att göra narr af detta mod.

Den medeltidsfeber, som 1830 bemäktigade sig hela världen, återförskaffade skägget dess forna gunst; man började, med en nästan otrolig förkärlek låta både hår och skägg växa; men sedermera har denna yrsel åter lagt sig och modet har blifvit fullkomligt efter hvars och ens eget tycke. Man bär skägget eller afrakar det, helt och hållet efter som man tror att det kläder ens ansigte eller ej.

I den Österrikiska armeen voro mu-

stacherna en längre tid tillåtna endast såsom en utmärkelse för vissa regementen. I Bayern blefvo civila personer därför antastade af polisen, och i Frankrike är det ännu enligt lag förbjudet för domare och advokater att bära en dylik prydnad.

I Tyskland har deremot skägget sedan några år tillbaka kommit allmänt i bruk.

Som vi kunna se af gamla porträtter, hafva här i Sverige tillochmed presterna i en ej så aflägsen forntid burit både mustacher och hakskägg.

Kom deremot för en fjorton eller femton år sedan någon ung mustachprydd civil man ned till en landsort och der sammanträffade med t. ex. en from komminister, var det denne en verklig styggelse att se den förres syndiga utstyrel.

Nu deremot ser man icke blott den unge studenten, utan tillochmed ofta den gamle civile tjenstemannen med mycken värdighet bära sina mustacher. Alla klasser, med undantag af presterna, ha tillägnat sig denna prydnad, från adelsmannen ända till bonddrängen; men sedan åtskilliga kyrkans män nu med både andliga och materiella vapen börjat rusta sig till statskyrkans försvar,*) är det att förmoda, att äfven de snart skola tillägna sig mustacherna, såsom en af krigets attributer.

Den subtilaste formen af hos oss brukliga mustacher är onekligen den, som be-

*) Se professor Ebersteins poem i Malmö Snällpost förl. år!

gagnas af ett och annat lejon, som skrufvar deras yttersta spetsar helt fina och slutligen ger dessa en riktning, så att de stå rätt ut ifrån öfverläppen.

Men då vi här hunnit till skäggets idéal, anse vi också ögonblicket vara inne att afsluta vår historik, hvilken kanske redan alltför länge tagit läsarnes uppmärksamhet i anspråk.

Blandade Ämnen.

Den i filosofi och poesi mer än i sitt biskopliga embete fördjupade P. D. Huet († 1721) hade likväl just ingen hög föreställning om en stor del af vetenskaperna; ty han trodde, att allt hvad som blifvit skrifvet sedan världens början, skulle, om man derifrån uteslöte alla om-sägningar, kunna uttryckas i nio eller tio folianter.

Härför undantog han blott hvad som skrifvits öfver världshistorien.

Också en kalkyl. En i Paris lefvande Tysk har beräknat, att om hälften af den qvinliga befolkningen i furstendömet Reuss nyttjade krinolin, skulle den andra hälften blifva trängd utöfver gränserna af sitt fädernesland.

Rättelse.

Genom missskrifning har å sista sidan kommit att inflyta "Josefs" i stället för Pharaos dröm.

Med stor ansträngning lyckades det slutligen den ordförande oldgesällen att åstadkomma en någorlunda skaplig ordning i detta kaos och återställa lugnet, så att man kunde höra hans ord. Det behöfdes dertill en riktig stentorsstämma, såsom han äfven egde.

På hans tillsägelse blef den med brokiga band smyckade gesällådan framsatt på bordet; och brodern kassören, brodern räkenskapsföraren, och hvad nu alla dessa gesällrepublikens tjenstemän hette, intogo der sina platser.

Det rådde nu åtminstone för kort tid en djup tystnad, och oldgesällen, som var en infödd Schlesier, tog till ordet.

»Medervärde gesäller och skräbröder! I veten alla hvarföre vi ha samlats här. Vår yrkesbroder, ungraren Toby, har af polisen blifvit skymfad, och dessutom försmäktat femton af våra kamrater, mot all rättvisa, i fängelse. Detta är en skam för vårt skrä. Mästarene gnugga redan sina händer af skadeglädje, och om vi icke denna gången visa, att vi ej låta göra med oss

hvad de behaga, så skola de handtera oss huru som helst och snart taga skinn af oss. Men vi äro icke så dumma, som vi se ut, och ej heller sådana åsnor, som man håller oss för. Vi måste en gång visa att vi ha skinn på näsan och att vi ej tillåta att, man gör oss någon orätt.»

— Nej, det tillåta vi inte! — ropade alla såsom med en munn.

Sedan den värde talaren derefter fuktat sina torra läppar med en dugtig klunk ur det glas, han hade framför sig, och med en vänlig nick tackat sina åhörare för deras bifall, fortfor han sålunda:

»Såsom jag ser, ären I alla af samma mening, och det blir således nu blott fråga om huru vi skola bära oss åt, för att befria våra fängne kamrater. Det har i natt fallit mig något in, som säkert också skal behaga er; ty den är ovilkorligt bekant, som har något deremot.»

(Forts.)

III.

Från alla håll hörde man snart den önskan uttalas, att fångarne på hvad villkor som helst skulle befrias, och att man, om så behöfdes, skulle använda våld.

Larmet blef allt högljuddare; man ropade högt emot mästarne och deras stränghet, utöste skymford öfver polisen och lät ej heller farliga hotelser fattas. Om en förnuftig härunder rådde dem att vara lugna och på fredlig väg söka uppnå det eftersträfvade målet, så blef han öfverröstad och fick till på köpet tacka Gud att han ej fick göra bekantskap med sina motståndares knytnävar.

Den upprörda sinnesstämningen underhölls och fick ytterligare näring genom den mängd spirituösa drycker, man till öfverflöd intog. Herrbergets värd hade fullt upp att göra med att tappa ur faten och lät oupphörigen de berusande vätkvarorna strömma ut. Mellan gästerna sprang den rörlige kyparen, med ett fullt glas i hvardera handen, och mottog derunder från alla sidor nya beställningar.

En utloppning af Josefs örön om de sju magra och de sju feta nöten.

Med de sju magra nöten menas ej annat än den förskräckliga penningkrisen, och med de sju feta nöten den goda tiden, som nu snart skall återkomma. Vi se här olvanför huru det unga året 1858 jagar den försmånnda på flykten.

W. Schob

Härmed följer Romanbihanget: "Skogsqvarnen," pag. 9—16.

Nästa No: utgifves Söndagen den 17 Januari.

C. PETERSENS OFFICIN 1858.